Р Е Ш Е Н И Е
№ 41140

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова
ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7459** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).
Образувано е по касационна жалба на „ПИМС строй“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК] срещу Решение № 1039/25.03.2026г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 112-ти състав, по АНД № 429/2026г., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 23-2500495 от 18.11.2025 г., издадено от директора на дирекция „Инспектиране на труда“ - С. област, с което на касатора, на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 414, ал. 3 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 20 000 лв. за нарушение на чл. 63, ал. 2 от същия кодекс.
Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно, като постановено при неправилно приложение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр. чл.63в ЗАНН. Счита, че вмененото му нарушение не е било безспорно установено от събрания както в хода на административно-наказателното производство, така и в хода на съдебното следствие доказателствен материал. Твърди, че не са били обсъдени и твърденията за нарушение на пропорционалност по чл. 49 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Касаторът счита, че въззивният съд не е съобразил и принципа на ефективност и че не е налице нормативно установен механизъм в българското законодателство за изменение от съда на наложената с НП санкция под минимално определения в закона размер. Моли за отмяна на въззивното решение и на потвърденото с него

НП. Претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба директора на дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание, оспорва касационната жалба с доводи за нейната неоснователност. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско0 възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна

Административен съд София - град, като прецени допустимостта и основателността на касационната жалба по наведените в нея касационни основания, предвидени в чл.348, ал.1 от НПК, съгласно разпоредбата на чл.218, ал.1 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, ангажираните по делото доказателства и съобразно закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол пред Административен съд – [населено място].

Разгледана по същество е основателна.

Административнонаказателната отговорност на „ПИМС строй“ ЕООД е ангажирана за констатирано нарушение при извършена от служители от дирекция „Инспекция по труда С. област“ проверка на трудовото законодателство на 28.08.2025 г., около 09:30 часа, в строителен обект – новострояща се сграда в[жк]в [населено място], на който се извършвали строително-монтажни работи от дружеството „ПИМС строй“ ЕООД. На място служителите установили, че в обекта работят няколко лица, които изграждали арматури, сред които било и лицето Т. И. Т., с ЕГН [ЕГН], полагащ труд преди да му е предоставен екземпляр от заверено от ТД на НАП копие от уведомлението за регистрация на трудовия договор. Работникът Т., понеже заявил, че не може да пише, диктувал данните си на свидетеля Г. Г., служител в ДИТ, която попълнила текста на декларацията вместо него. Вписано е, че Т. работил на обекта след сключен трудов договор, бил назначен на длъжност общ работник, има определено работно време – от 08:00 до 17:00 часа с две почивки по време на работния ден, както и два почивни дни, възнаграждението му е в размер на 1077 лева. Т. собственоръчно подписал декларацията. Към момента на проверката е имал сключен трудов договор, като такъв бил предоставен при продължилата проверка по документи в Инспекцията. Уведомлението за сключването му е било получено в НАП едва след проверката в обекта – на 28.08.2025 г. в 11:04 ч. За установеното на 04.12.2023 г. е съставен протокол. От контролните органи е направена преценка, че дружеството в качеството си на работодател на Т. Т. го е допуснал до работа като общ работник в строителен обект преди да му връчи копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ Уведомлението е подадено до ТД на НАП в деня на проверката на място в 11:04ч.

За нарушението, на 18.09.2025 г. в сградата на Инспекцията по труда, на дружеството - работодател е съставен АУАН № 23-2500495/18.09.2025г., надлежно връчен чрез пълномощник. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не е постъпило възражение. Въз основа на него е издадено и наказателното постановление, с което административнонаказващият орган (АНО) възприел изцяло както фактическите констатации на актосъставителя, така и правната квалификация на нарушението. След като съобразил, че от страна на дружеството-жалбоподател са били извършени други три нарушения, установени с влезли в сила наказателни постановления, административнонаказващият орган на основание чл. 416, ал. 7 от КТ, във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ, във вр. с чл. 416, ал. 9 от КТ наложил на „ПИМС строй“ ЕООД „имуществена санкция“ в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева за извършеното нарушение на чл. 63, ал. 2 от КТ.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил НП. За да постанови този резултат, съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона и че съдържат всички изискуеми реквизити, като при издаването им не са допуснати съществени

процесуални нарушения. Районният съд е приел, че към момента на контролната проверка имало сключен трудов договор с работника Т., но уведомлението за него е подадено в 11:04 часа, т.е. след проверката. В тази връзка приел за безспорно доказан факта, че завареният на място на строителния обект работник реално е полагала труд като общ работник, в изпълнение на задълженията по сключения трудов договор, без в тази част на деня да му е предоставено копие от уведомлението. При тези данни съдът е приел, че нарушението е обективно съставомерно и безспорно доказано с приобщения по делото доказателствен материал. Колкото до наложеното наказание, СРС е приел, че с НП № 23-2500495 от 18.11.2025 г., дружеството е санкционирано на основание чл. 414, ал. 3 от КТ с налагане на административно наказание „имуществена санкция" в размер на 2000 лв. В тази връзка в мотивите на съдебното решение е посочено, че наложената санкция в размер на 2000 лв. - размер над минималния е законосъобразна, защото процесното нарушение не е първото за посочения търговец, за което по делото са налице писмени доказателства.

Касационният съдебен състав споделя правните изводи на въззивния съд, относно - несъмнената доказаност на нарушението по чл. 63, ал. 2 от КТ, обективната му съставомерност и правилна правна квалификация.

Софийският районен съд е сезиран с жалба срещу НП, издадено на нарушителя „ПИМС строй" ЕООД, с което административнонаказателната отговорност на последния е ангажирана на основание на чл. 416, ал. 7 от КТ, във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ. Съгласно чл.414, ал.3 от КТ работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. Съгласно чл.414, ал.7 от КТ за системни нарушения на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3, чл. 63, ал. 1 и 2, чл. 128, т. 2 и чл. 228, ал. 3 работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 20 000 до 30 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 10 000 до 20 000 лв., т.е за деяние, извършено при условията на системност, за което е наложена „имуществена санкция" е в размер на 20 000 (двадесет хиляди) лева.

В процесното Решение № 1039/25.03.2026г., постановено по АНД № 429/2026г. СРС е приел, че предмет на делото е НП № 23-2500495 от 18.11.2025, с което дружеството е санкционирано, на основание чл. 414, ал. 3 от КТ с имуществена санкция в размер на 2 000 лева. В случая съдът е изключил (пренебрегнал) съществен елемент от обвинението, а именно квалифициращия му признак „системност", поради което е постановил актът си при липсата на каквито и да било мотиви в тази връзка.

При тези обстоятелства касационният съдебен състав приема, че въззивното решение е неправилно, тъй като не съответства на фактическата и правна рамка очертана от наказващият орган в НП.

Районният съд, като съд по фактите и правото е длъжен да установи безспорна фактическа обстановка, въз основа на представените пред него доказателства, както и служебно да събере допълнително доказателства, ако е необходимо, като в тази връзка най - напред следва да се запознае с релевираните в НП фактически обстоятелства и отразената правна квалификация. Наред с това, в производството по ЗАНН, както и в правилата на НПК, приложими в административно наказателния процес съгласно чл. 84 ЗАНН, институтът на явна фактическа грешка и тълкуване на невлязло в сила решение (по арг. от чл. 414, ал.1, т.1 във вр. с чл. 412, ал.1 от НПК) е неприложим. В настоящия случай е налице несъответствие между съдържанието на НП и това, по което се е произнесъл решаващият съд. В резултат, по същество в съдебното решение липсва обсъждане относно квалифициращите обстоятелства и правни норми посочени в

НП. Касационната инстанция няма правомощия да установява нови фактически положения и следва да проверява единствено правораздавателната дейност на районния съд. Взираният по-горе пропуск в установяванията на СРС съставлява съществено нарушение на производствените правила и възпрепятства извършването на касационна проверка по приложението на закона. Към настоящия момент единствен процесуален способ за възстановяване на законността е отмяна на съдебното решението, като делото бъде върнато на друг състав от същия съд за ново разглеждане. При произнасянето си районният съд е длъжен да съобрази фактите по спора, правната квалификация, която им е дадена от контролните органи и налице ли са достатъчно убедителни доказателства в подкрепа на така формираната обвинителна теза.
С оглед изложеното обжалваното решение следва да бъде отменено, а делото - върнато на районния съд за ново разглеждане от друг състав на същия съд, съобразно дадените указания.
При новото разглеждане на делото на основание чл. 226, ал. 3 АПК във вр. с чл. 63д ЗАНН, районният съд следва да се произнесе, с оглед изхода на спора и по отговорността за разноските.
Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в и чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, Административен съд – София-град, XXVI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 25.03.2026 г., постановено по НАХД № 429/2026г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 112-ти състав.
ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд при съобразяване с указанията, дадени в мотивите на настоящия съдебен акт.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: